

Jet van Vuuren

Liegbeest

Karakter Uitgevers B.V.

November 1993

Het had die avond gesneeuwd, van die natte plaksneeuw viel er, en het waaide. Een gure wind die je tot op het bot verkleumde.

Rillend in zijn veel te dunne spijkerjasje haastte Joost zich door donker Utrecht naar het station. Hij moest en zou die laatste trein halen. De kortste weg liep via Hoog Catharijne; niet echt een fijne plek op dit moment van de avond, maar het was er tenminste droog en warm.

Hij had zijn moeder beloofd morgenochtend bij het ontbijt van zijn jarige zusje te zijn. Hannah, die vijftien werd; vijf jaar jonger dan hij. Nog nooit had hij een verjaardag van haar verzuimd. Hij was dol op haar, en zij op hem.

Alsof het zaterdag was, wanneer hij de horden nam op de atletiekbaan, stooft hij de trap op naar de overdekte winkelpromenade. Met gemak namen zijn lange en lenige benen de traptreden met twee tegelijk.

Hijgend wierp hij een blik op zijn horloge. Hij hoorde zijn moeders teleurgestelde stem al als hij haar straks noodgedwongen moest afbellen: 'Maar lieve jongen, hoe kan dat nou? We hadden toch afgesproken dat je vanavond thuis zou slapen?'

Hij was de tijd vergeten toen hij en zijn huisgenoot Mark pas om acht uur waren begonnen met koken om daarna nog naar het feest van een studiegenoot te gaan.

Schuldbewust versnelde hij zijn pas. Langs fraai uitgedoste etalageruiten, langs rolluiken vol graffiti, voorbij uitpuilende vuilnisbakken en gestapeld karton waarvan hij wist dat daar mensen onder schuilgingen.

Nog een paar honderd meter, dan kon hij het rustiger aan doen. Voor hem lag de glazen draaideur die uitkwam op een tochtige verbindingstunnel. Als hij die eenmaal door was, hoefde hij nog maar één trap naar beneden en dan was hij op het perron.

De koude novemberwind benam hem de adem en toen hij de deur naar de tunnel openduwde werd zijn aandacht getrokken door een groepje jongens. Ze droegen kleding van hun studenten-corps en aan hun gedrag te zien waren ze straalbezopen.

Onverstaanbaar en met hoge uithalen probeerden ze brallend elkaar te overtuigen van hun gelijk. Een van hen hief een drankfles, waarop de anderen onmiddellijk in koor begonnen te roepen: *‘Sol Iustitiae Illustra Nos.’*

Joost aarzelde; moest hij doorlopen of omkeren?

Die laatste trein wachtte niet. Zijn moeder en Hannah zouden het hem nooit vergeven als ze wisten dat hij voor een stel studenten op de vlucht was geslagen.

Kom op, wees een vent en loop door, zei zijn innerlijke stem.

Hij trok de kraag van zijn jasje wat verder omhoog, schoof de stropdas die hij vanavond voor de feestelijke gelegenheid had omgedaan eronder en knoopte het jasje dicht.

Hij kende de weg. Zelfs na de nodige biertjes wist hij precies hoeveel tijd hij nodig had om de trein naar Ede te halen. Als hij maar in dit tempo bleef doorlopen zou hij die trein nog halen.

Sneller gingen zijn voeten, zijn adem blies wolkjes en zijn hart bonkte in zijn keel toen hij merkte dat de groep jongens hem in de gaten kreeg.

Je trekt je niets van ze aan, je loopt gewoon door, denk aan die klote-trein. Denk aan Hannahs verjaardag.

‘Hé, jij daar, kerel!’ Een bekakte stem met een rollende ‘r’ galmde door de stille tunnel.

‘Ja, jij! Waarom zo’n haast, man? Je bent toch niet bang voor ons?’ Een andere stem, niet bekakt, wel luid en duidelijk.

Een bulderend gelach volgde.

Joosts hartslag versnelde. Voetstappen zaten hem ineens op

de hielen, haalden hem in en klonken ineens overal om hem heen.

‘Hé, jij daar, gast, hoor je ons niet? We hebben het tegen jou, dove kwartel!’ Weer die bekakte en commanderende toon.

Joost keek niet op, dat kostte tijd. Kostbare tijd. Hij zag de trap die naar het perron leidde. Van hieruit was het dak van de trein zichtbaar. De trein die al klaarstond om hem mee te nemen.

Een van de jongens rende nu voor hem uit en bleef vlak voor de trap staan om hem de weg te versperren. Het was een lange, dunne jongen met sluik blond haar. Hij droeg een trenchcoat die hem veel te groot was, zijn overhemd hing uit zijn broek en zijn stropdas was door het rennen losjes over zijn schouder gevallen. Hoewel hij onvast op zijn benen stond, maakte hij een zelfverzekerde indruk. Grijnzend en met de overmoedige blik van een dronkaard die overal toe in staat is, keek hij Joost aan.

Joost hield abrupt zijn pas in. Zijn adem stokte; wat moest hij doen?

Hij hoorde zijn moeder steunen en zag zijn zusje pruilen; geen tijd te verspillen, doorlopen.

Wat...?! Terwijl hij zich weer in beweging zette, slingerde er iets om zijn hals. Een sjaal?

In een reflex greep hij naar de kraag van zijn spijkerjasje waarover de sjaal werd getrokken.

In de volgende seconde gaf iemand hem van achteren een zet in zijn rug waardoor hij automatisch voorover kantelde. Hierdoor kwam de sjaal om zijn keel nog strakker te zitten. Happend naar adem maaide hij met zijn armen in het rond. Uit alle macht probeerde hij overeind te blijven, maar hij verloor al snel zijn evenwicht.

Hij sloeg voorover tegen de betonnen vloer. Plat op zijn buik bleef hij liggen.

Iemand zette een voet in zijn rug en hield hem met geweld tegen de grond. Iemand anders trok aan de sjaal. Doodsbang om te stikken verroerde Joost zich niet.

‘Je bent een hond,’ snauwde een stem boven hem. ‘Een hond

die niet naar de baas heeft geluisterd en daarom gaan we je een lesje leren.’

Weer werd er gelachen. Heel hard en naar het leek heel lang.

‘Laat me gaan,’ riep hij gesmoord. Ademhalen deed pijn.

Moeizaam richtte hij zijn hoofd op en zag hoe de lange jongen in beweging kwam. Bruine, ongepoetste gaatjesschoenen kwamen zijn kant op en stonden stil vlak voor zijn hoofd. Het waren kleine voeten in versleten schoenen.

In de stilte die viel voelde Joost hoe de sjaal om zijn nek iets begon te vieren; dat gaf hem de kans zich nog wat verder op te richten. Hij wierp een blik op de trenchcoat waarvan de zoom loshing.

‘Alsjeblieft,’ smeekte hij naar boven en maakte een beweging met zijn hoofd. ‘Mijn trein...’

‘Liggen blijven jij,’ snauwde iemand achter hem.

Het was een stem van iemand met een diepe bas. Een stem die de woorden niet afmaakte, maar binnensmonds sprak, waardoor het niet overtuigend klonk.

Dat gaf Joost moed. Hij bleef naar de zoom van de trenchcoat kijken.

‘Laat me gaan,’ smeekte hij opnieuw.

Een van de punten van de gaatjesschoenen raakte zachtjes zijn hoofd. ‘Bek houden,’ zei de bekakte stem die daarbij hoorde.

‘Hé, lul, ben je doof?’ Weer een andere stem. Hoog en bijna vrouwelijk. Was er een vrouw bij?

De voet in zijn rug perste nu in één keer alle lucht uit zijn longen. Handen graaiden in de zakken van zijn jasje, knepen in zijn ribben en rukten aan zijn broekriem.

Hij werd beroofd, dat was zeker, maar behalve wat kleingeld en zijn ov-studentenkaart was er niets om hem van te beroven.

Weer schopte de gaatjesschoen tegen zijn hoofd. Dit keer was de trap harder.

Joost kromp ineen. Worstelend probeerde hij zijn armen onder zijn lichaam vandaan te krijgen. Hij moest zijn hoofd beschermen.

En terwijl hij uit alle macht vocht voor zijn leven klonk beneden hem het fluitsignaal van de conducteur. De groep begon opnieuw te bulderen van het lachen.

Joost slikte. Voor zijn ogen trok een waas van tranen.

‘O, daar gaat ie, je treintje...’ Een verwijfde lach. ‘Wil je nog even zwaaien?’

Een nieuwe trap tegen zijn hoofd, en nog een en nog een. Ook de anderen begonnen nu in alle hevigheid te schoppen. Een van hen trof hem vol bij zijn slaap, zijn oren suisden.

Alle weerstand ebde uit hem weg. Hij kreunde luid om hulp, maar behalve de jongens was er niemand die hem zag of hoorde. Hij voelde hoe de sjaal nu met een ruk van zijn nek werd getrokken. Daarop greep iemand hem ruw bij zijn schouders, schudde hem door elkaar en brulde dat hij wakker moest blijven.

‘Zeg jankepot, je bent toch geen mietje, hè?’ zei de vrouwelijke stem.

Ver weg hoorde Joost ze lachen. Hun stemmen klonken vervormd.

Opeens lieten ze hem los. Hij viel op zijn zij, zijn wang raakte hard de grond. Daarop voelde hij warm vocht over zijn hoofd en langs zijn gezicht lopen. Het rook naar pis.

Iemand trok nu met geweld aan zijn stropdas, weer werd er geschreeuwd. Iemand riep een naam, het was een achternaam. Joost spitste zijn oren.

Opnieuw werd er aan zijn das gerukt. Gingen ze hem ophangen?

Het geluid van een knipmes, vlak naast zijn gezicht. Doodsbang draaide hij zijn hoofd in de richting van het mes en opende zijn mond. Nog voordat hij kon reageren kreeg hij wederom een trap tegen zijn schedel.

‘Liggen blijven, hond. Luisteren!’ brulde de kakker van de gaatjesschoenen, en nogmaals strafte hij Joost met een keiharde trap.

Het mes gleed langs Joosts keel. Koud metaal dat tegen zijn adamsappel drukte. Hij hield zijn adem in, uit zijn neus liep bloed, hij likte het weg.

Een luchtstroom trok langs zijn gezicht, er klonk een schaterlach en meteen daarna scheurde de stof van zijn stropdas en ver-slapte de greep op zijn keel. Opnieuw hoorde hij een van de jon-gens diezelfde achternaam noemen. Maar hoe hard ze ook tegen hem en tegen elkaar brulden, Joost kon zich er niet langer op concentreren.

Het waas voor zijn ogen werd dikker en langzaam zakte hij weg.

Vlak voordat hij zich overgaf aan de dichte, stille mist waar geen pijn meer was en geen denken, zag hij nog even zijn zusje Hannah voor zijn ogen opdoemen.

Hij schrok. In de haast was hij iets vergeten mee te nemen.

Het was haar verjaardagscadeautje, dat lag nog thuis.

Zomer 2017

Dinsdag

‘Mooi, en kun je me zeggen waarom zo’n intelligente en knappe verschijning als jij zich voordoeft als poetsvrouw?’ vraagt Jochem Nijhoff aan de vrouw die tegenover hem in zijn kantoor zit.

Hij stelt de vraag alsof hij een cliënt verdedigt en zij in de beklagdenbank zit in plaats van aan zijn bureau om te solliciteren naar een tijdelijk baantje als gastvrouw die niet te beroerd is om schoon te maken. Beroepsdeformatie. Zonder de vrouw een blik waardig te gunnen laat hij zijn wijsvinger verveeld over de muis naast zijn toetsenbord glijden.

Zijn beeldscherm laat een lange horizontale lijn aan cijfers zien. Hij vloekt even als hij ziet dat de koers van de bitcoin is gedaald.

‘Ik doe me niet voor als poetsvrouw, ik ben er een,’ antwoordt Hannah.

Jochem kijkt verrast op.

‘Hannah, met een H,’ zei ze toen ze hem net een hand gaf. ‘Als in een palindroom,’ had ze eraan toegevoegd. Alsof hij dat niet zou begrijpen.

Ze is aanbevolen door zijn secretaresse. Eigenlijk moet dat voldoende zijn. Roos kent veel mensen, heeft goeie contacten en weet precies wat hij wil. Roos kent hem beter dan zijn eigen moeder. Ze is de ideale secretaresse.

Fronsend neemt hij Hannah nog wat beter in zich op.

In haar stem klinkt een lach door, maar haar gezicht staat ern-

stig. Ze is blond, heeft hangende oogleden in een vriendelijk gezicht, een dunne lach en helderblauwe ogen. Ze is achtendertig en voldoet volgens Roos precies aan de eisen: niet te jong, wel knap, geen thuisfront dat moeilijk gaat doen, intelligent en integer. Heel geschikt als gastvrouw, zoals Roos het noemde, bij een man als Jochem.

‘Laat ik de vraag dan anders stellen,’ vervolgt Jochem. ‘Iemand als jij, met dit cv; verpleegkunde gestudeerd, in diverse ziekenhuizen op de intensive care gewerkt... Hm, wat zoekt zo iemand bij mij?’

‘Sorry, ik begreep van uw secretaresse dat u een vrouw zocht met hersens. Ik moet me vergist hebben,’ antwoordt Hannah zakelijk. Ze bukt zich naar haar tas die naast het bureau staat en maakt aanstalten om te vertrekken.

‘Nee, ho, wacht. Dat klopt. Maar dat kan niet de enige reden geweest zijn dat je je zo verlaagt tot de rol van poetsvrouw bij een stel kerels in een buitenhuis.’

Hannah komt langzaam omhoog, zet haar tas op haar schoot en veegt het haar dat voor haar ogen is gevallen achter haar oor. Indringend kijkt ze Jochem aan.

Even voelt hij zich ongemakkelijk worden onder die blik die zowel koel als uitdagend is. Meteen verbreekt hij het oogcontact en richt zijn blik op haar knieën. Ze heeft lange benen in huidkleurige kousen onder een strakke grijze jurk die iets is opgekropen toen ze zich bukte. Haar voeten staan iets uit elkaar. Ze draagt halfhoge, zwarte pumps.

Waarom ziet deze vrouw in die saaie outfit er zo verdomd sexy uit?

‘U hebt gelijk, doorgaans zou geen haar op mijn hoofd erover gepiekerd hebben om dit soort schoonmaakwerk te doen; ik ben gevallen voor het geld,’ zegt Hannah met enige aarzeling in haar stem.

Ze slaat haar benen over elkaar. Ontspannen leunt ze nu achterover in de stoel. Blijkbaar stelt ze haar vertrek nog even uit.

‘Aha.’ Jochem begint hardop te lachen. ‘Dat is tenminste een eerlijk antwoord. Vrouwen en geld, je kunt ze er altijd mee paaïen.’

‘Ik ben sinds vorig jaar gescheiden,’ gaat Hannah kalm verder. ‘Aha, jij ook al?’ mompelt Jochem.

Hannah blijft vriendelijk kijken en laat zich niet door zijn sarcastische opmerkingen uit het veld slaan.

Dat bevalt hem, ze kan tegen een stootje. Gescheiden dus... Hij raakt geïnteresseerd.

‘Ik heb een redelijk hoge hypotheek en een dochter op de middelbare school; nu ik *in between jobs* zit komt het me goed uit om dit extraatje bij te verdienen, maar...’ Ze wacht even.

Jochem trekt verbaasd zijn wenkbrauwen op. Hij denkt aan zijn eigen torenhoge hypotheek. Die verdomde Liz, waarom is hij ook zo stom geweest om met zo’n jong, snerpend hertje te trouwen? Godsamme, hij is hartstikke stom geweest. Nu moet ie dat kreng uitkopen. Overmoedig is hij geweest, in zijn overmoed zijn pik achterna. Dure pik.

‘... als u denkt dat ik niet geschikt ben voor de job, dan...’

‘Zeg me eens, waarom zou ik jou kiezen?’ onderbreekt Jochem haar. Spottend neemt hij haar op.

Hannah opent haar mond maar wacht opnieuw even voordat ze antwoordt. Een duistere gloed verschijnt in haar ogen. Speelt ze met hem?

‘U kiest voor mij omdat ik niet oordeel, ik weet op het juiste moment te zwijgen,’ zegt ze en glimlacht mysterieus.

Ze staat op en kijkt op hem neer.

‘Maar wat misschien nog veel belangrijker is...’ vervolgt ze. ‘Ooit maakte mijn broer deel uit van een studentencorps. Ik heb altijd begrepen dat bij een lustrum als het uwe ons soort mensen elkaar meteen vertrouwt.’

*

Met ferme tred verlaat Hannah het statige pand van het advocatenkantoor aan de Oudegracht. Om haar heen schittert de stad in een zomers licht. Beneden aan de gracht zitten de terrassen vol. Druk pratende stemmen en het gerinkel van glazen vullen de ruimte tussen de hoge kades.

Niemand die op haar let of ziet hoeveel moeite ze moet doen om niet te struikelen. Ze loopt nooit op pumps; hierdoor neemt ze veel te grote stappen op de onregelmatige keien. Straks bij thuiskomst gaat ze die rotschoenen meteen vervuilen voor haar sneakers.

Haastig vervolgt ze haar weg in de richting van de Domtoren naar de Mariaplaats, waar ze in de buurt een klein appartement huurt. Halverwege haar moeizame tocht, die nog het meest op een vlucht lijkt, probeert ze haar ademhaling onder controle te krijgen en de angst die er was vanaf het moment dat ze daar bij Jochem Nijhoff naar binnen stapte van zich af te schudden.

Tot nu toe gaat alles goed. Wat kan haar gebeuren? Laat ze opgelucht zijn dat ze over niet al te lange tijd hoogstwaarschijnlijk bij hem aan het werk kan. Had ze dat ooit durven dromen?

Ze had de juiste kleren gekozen en de juiste make-up gebruikt. Niet opvallend, maar wel sexy, had Roos haar geadviseerd.

Roos kreeg gelijk; zij kent Jochem door en door.

Het was Hannah niet ontgaan hoe hij vanachter het glas van dat metalen brilletje naar haar benen had zitten gluren.

Hij vroeg haar waarom hij voor haar zou kiezen. Ze had de vraag niet verwacht. Volgens Roos werd ze sowieso aangenomen. 'Iemand als Jochem neemt nooit een beslissing zonder instemming van mij,' had ze Hannah verzekerd.

Snel had ze een passend antwoord verzonnen over haar broer die bij het corps had gezeten. Achteraf heeft ze daar spijt van; stel dat Jochem dat gaat checken? Dan moet ze een nieuw plan bedenken.

Hij moest overleggen met zijn vrienden, had hij gezegd. Zo-

dra die akkoord gingen zou hij via Roos laten weten waar het buitenhuis op de Veluwe lag en wat ze daar kon verwachten.

Straks als ze thuis is, zal ze Roos meteen bellen om verslag te doen van het gesprek. Ze baalt ervan dat ze niet was voorbereid op dit soort onverwachte vragen. Roos zal haar ongerustheid wegwimpelen en zeggen dat ze het heel goed gedaan heeft.

Zo is Roos. Hoewel ze maar twee maanden en één dag in leeftijd verschillen doet Roos altijd alsof ze de oudere zus is van Hannah. Dat is al zo vanaf het moment dat ze elkaar een paar jaar geleden leerden kennen. Roos probeerde in die periode extra pondjes kwijt te raken op de sportschool waar ook Hannah neerstreek. Al snel werden ze dikke maatjes. Roos bleek bij uitstek dé geschikte vriendin voor Hannah.

In bepaald opzicht zijn ze elkaars tegenpolen. Hannah is ietwat gereserveerd en stijfjes, Roos daarentegen extravert en doortastend. Hannah is lang, blond en weinig opvallend, Roos een echte blikvanger met haar koperkleurige, golvende haar, lichtgroene ogen en mooie mond met gulle lach. Een vrouwelijke vrouw die zich met de souplesse en stijl van een wereldvrouw voortbeweegt.

Hannah voelt zich vaak naast Roos verbleken.

Wat hen bindt is dat ze geen van beiden een relatie hebben of daarop zitten te wachten. Roos hangt de overtuiging aan dat een leven als single de enige manier is om je staande te houden in deze masculiene maatschappij. Hannah heeft daar geen mening over; ze is gewoon nog niet de ware tegengekomen, punt.

In dat opzicht hoopt ze alweer dat Jochem niet haar doopceel gaat lichten. Hij zal dan ontdekken dat ze geen hypotheek heeft, noch een dochter die op de middelbare school zit. Ook heeft ze geen verpleegkunde gestudeerd. Wat wel klopt, is dat ze in ziekenhuizen heeft gewerkt. Als uitzendkracht en baliemedewerkster om afspraken van patiënten in te plannen.

Al die leugens die nodig zijn om het leven van Jochem Nijhoff binnen te dringen.

Een lichte huivering loopt langs haar rug. Niet twifelen nu, ze heeft hier jaren naar uitgezien.

Bijna is het zover, dankzij haar vriendschap met Roos.

*

‘Van Leeuwen, kerel, hoe is het met je?’ De stem van Jochem galmt luid en duidelijk door de riante woonkamer van Jan Dirk van Leeuwen, die het toestel zojuist op handsfree heeft gezet nadat hij zag wie er belde.

Hij is gehaast en op dit moment staat zijn hoofd niet naar het gebral van Jochem Nijhoff.

‘Nee, het gaat shit, gelazer met de zaak aan de Vecht en...’

‘Godsklere, kerel, had me gebeld,’ brult Jochem door het gemompel van Jan Dirk heen. ‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Nee, nee... althans, nog niet, ik...’ Jan Dirk mompelt verder. Onsamenhangend en meer in zichzelf dan tegen Jochem.

Zijn vrouw – van wie hij nu bijna twee jaar gescheiden leeft omdat ‘latten’ haar in hun geval zoveel beter leek – wees hem met regelmaat op zijn binnensmondse gemompel. Hij weet best dat dat niet de belangrijkste reden is waarom ze hem gedumpte heeft; zijn bierbuik en whiskyadem zaten haar meer in de weg.

Zelf wijt hij zijn gemompel liever aan het feit dat hij een snelle denker is. Zijn gedachten gaan nou eenmaal sneller dan zijn mond. Doorgaans is hij tijdens een gesprek al drie stappen verder in zijn hoofd en weet hij de uitkomst vaak met precisie te voorspellen.

De meeste mensen vindt hij dom en saai. Praktisch iedereen doet tegenwoordig aan dat oeverloze gewauwel, alsof iedereen in een talkshow zit en deskundig is. En maar doordrammen over één bepaald onderwerp. Zoals wijven dat doen, altijd hun zin doordrijven; de wil om gelijk te hebben. Dan haakt hij af.

Daarom noemt hij zichzelf graag een solist; dat klinkt beter dan de man met zoveel exen en geen vrienden. Vrienden zoals

Jochem, een oude vriend uit het corps. Hoe lang hebben ze elkaar nu eigenlijk niet gesproken? Een jaar?

‘Zeg, luister eens, Van Leeuwen,’ schalt Jochems stem door de open keuken. ‘Ik weet niet of jij in je agenda hebt gekeken, maar het is alweer bijna één jaar geleden.’

Zie je wel, een jaar dus.

‘Ik heb nog geen contact gehad met de anderen, ik bel jou als eerste, maar ik wil voorstellen om ons lustrum dit keer bij mij te houden. In mijn buitenhuis. Wat denk je daarvan?’

Jan Dirk schuift zijn zware Corbusier-montuur omhoog en speurt de kamer af naar de autosleutel van zijn Ferrari. Waar heeft hij die gisteravond neergelegd? Hij had op het balkon een sigaartje staan roken; hij zal hem toch niet...

‘Van Leeuwen? Ben je daar nog?’

Nee, niet van het balkon gevallen... Ja, daar ligt ie, naast de sigarendoos. Opluchting. Fuck, hoe laat zou die boedelslager komen?

Jan Dirk schuift de volle asbak opzij, grist de autosleutel van de bar en kijkt op zijn horloge. Als er geen file is, redt hij het met gemak in twintig minuten.

‘Kut, man, hoor je me niet of zo?’

Jan Dirk pakt de telefoon, haalt hem van de handsfree en drukt hem tegen zijn oor.

‘Kalm, Jochem. Ik ben er en ik heb haast, moet nu weg. Wanneer is het?’

Jan Dirk opent de deur van het appartement naar de grijze betonnen hal waar twee eveneens loodgrijze deuren op uitkomen. Eén branddeur en nog een andere deur die naar de lift gaat.

‘Vrijdag aanstaande. De dertiende, altijd de dertiende, Van Leeuwen, weet je nog?’

Een rollende lach van Jochem in zijn oor.

Hij zucht. Vrijdag dus. Over drie dagen. Als hij eigenaar-af is, godverdomme, klotezooi. Fraude, noemen ze dat, stelletje eikels, snappen er niks van.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

De minnaar

Niet haar liefde wil hij, maar haar geld...

Als het levenloze lichaam van Charlie Meijer onder aan de trap van haar woning in Amsterdam wordt gevonden, wijst niets op een onnatuurlijke dood. Er wordt verondersteld dat Charlie na een duizeling van de trap is gevallen. Haar kleindochter Dottie denkt daar echter anders over. Zij kan zich niet voorstellen dat haar levenslustige oma zomaar onwel is geworden en vermoedt dat er sprake is van een misdrijf. Daarin blijkt Dottie de enige. Totdat ze op de uitvaart geheimzinnige mensen uit het verleden van Charlie ontmoet.

Als Dottie en haar moeder Alma daarna niet het verwachte familiegeld maar een forse schuld erven, vertrekt Dottie naar Kreta om op zoek te gaan naar de Griekse minnaar en oplichter van haar oma. Daar ontmoet ze Julia, een oude vriendin van Charlie, en stuit ze op geheimen die rechtstreeks met het verleden van haar eigen moeder te maken hebben.

Hoe dichter Dottie bij de waarheid komt, hoe dieper ze zelf in dat web verstrikt raakt.

‘Jet van Vuuren ziet elke keer weer kans om een sterk verhaal op te bouwen.’ – *Margriet*

ISBN 978 90 452 1586 0 | ISBN e-book 978 90 452 1377 4